

HET OUDE MIKROSKOOP, DOOR A. DE WIDENRADE.

De sombere dagen vóór Kerstmis hulden de stad in een nevelig waas, de flonkeringen der gloeilampjes bleven den geheelen dag, het slappe zonlicht bijstaan in het verlichten der diepe smalle huizen.

Tegen drie uur in den middag verscheenen, spontaan, in gangen en achter de ramen der winkels waar ik langs liep, nu rechts, dan links van mij, steeds meer degloeien de draden der lampjes, nog als geelroode kinkels zichtbaar in het valende daglicht. Een gansche rij ontspan op eenmaal uit een smalle winkel, diep perspectivisch eindigend tegen een zwak door nevelig blauw verlicht venster, een tuinvenster gelegen op het oosten. De huizen zijn smal en diep in de oude koopmansstad, vol van historie.

Een trapje op, een trapje af, een zware eiken deur met gesne-

den versieringen, een nisvormig beeldhouwd rose marmeren fontijntje, half verborgen achter een nauw geopend luikje, kleine vierkante zacht rose getinte ruitjes, zijdelings in den gang, en daarachter zichtbaar de dolfijnen van een looden tuinbeeld in 't midden van een smal ovalen grasperk.

De oude kamers met de marmeren schouwen, en de lambriseeringen waarboven eenmaal de geschilderde behangsels zaten, nu reeds lang verkocht, alleen nog met een onbedui-

dend schilderstukje boven de plek waar eenmaal de spiegel stond, een bloemenmandje, die oude kamers, ze zijn nu dwars doorkruist met ruw getimmerde kasten, schragen met planken, loodblauw geverfd, alles vol met ouden rommel.

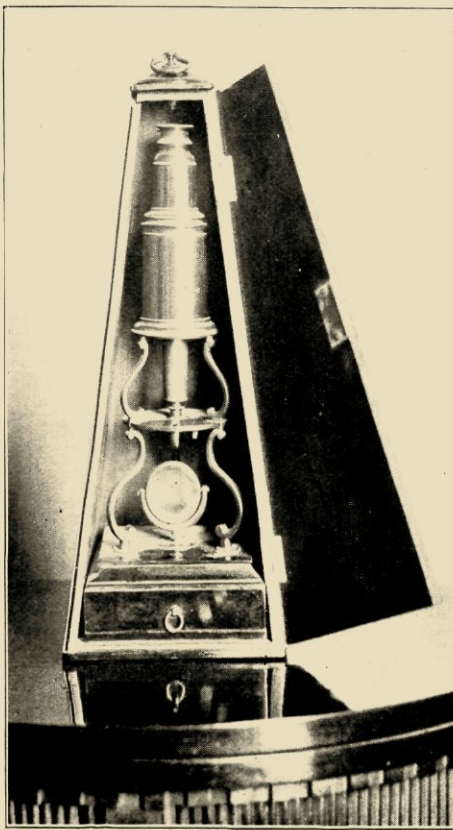
Het patricische huis is nu 't verkoophuis van de laatste moleculen die eenmaal den kostbaren inhoud vormden dier huizen, rij aan rij.

Een aanplakbiljet tusschen de ramen, en een tweede op een houten plank bevestigd in de vestibule, vertelden mij dat het kijkdag was van een antieken inboedel die den volgenden dag zou geveild worden.

Ik had niets te doen en trad dus binnen.

Het was nog vol.

Schuifelende mannen, alle grauw groezelig onzeker, als zonder doel, dwalende in de lauwwachtige tabaks-

MIKROSKOOP UIT DE 18DE EEUW.

walm, hier en daar op hoopjes saamgedrongen om een blijkbaar belangwekkend voorwerp, een vaas van chineesch porcelein, een schilderijtje, een vitrine met horloges en juweelen.

Alles zwijgt; glurend onzeker zwermen allen dooreen om de oude voorwerpen die in 't halfschemer van 't verdwijnend daglicht nog slechts onregelmatig vlakkerig verlicht door de gloeilampjes, staan te droomen.

Op een der tafels, geplaatst tegen het tuinvenster, stonden enkele oude instrumenten